

ZA SVOBODU

(FOR FREEDOM)

15. 4. 1953.

PUBLISHED BY THE CZECH NATIONAL GROUP IN AUSTRALIA

VDÁVÁ ČESKÁ NÁRODNÍ SKUPINA V AUSTRALII

Editor: V. Cvrk, 9, Argyle Place, Sydney.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XX

NEKROLOG

Popisovat kariéru Klementa Gottwalda českým emigrantům v zahraničí je zbytečno. Všichni jsme ho znali, všichni jsme věděli kým byl a co jsme od něj mohli očekávat. Věděli jsme, že byl od roku 1921 členem komunistické strany a od roku 1927 jejím předsedou. Věděli jsme, že své straně sloužil věrně a oddaně. Poněvadě pak komunistická strana v Československu, jako každá jiná komunistická strana, pracovala pro Moskvu, bylo nám jasno, že i Gottwald je ve službách Moskvy. Kdo byl proti Moskvě byl proti Gottwaldovi a Gottwald byl jeho nepřítelem. Každý to věděl. Gottwald nenechal nikoho na pochybách a každý se dle toho mohl zařadit. Buďto se dát ke Gottwaldovi a nebo se stát jeho nepřítelem a bojovat proti němu.

Přijde-li Gottwald před Boží soud, bude možná konfrontován se svým předchůdcem Benešem. Bude-li porovnána jejich pozemská činnost, jak rozdílný naskytne se obraz! Gottwald měl ideu a cíl za kterým šel věrně a neochvějně. K jeho splnění používal všech prostředků, které se mu hodily, brutalitu a teror nevyjímaje.

Beneš používal stejných způsobů. Jaký ale byl jeho cíl? Gottwald obětoval vše své straně - Beneš vše svému blahobytu. Zbaběle opustil národ, který byl připraven se bránit nacistickým hordám a s velkou slávou k nám v roce 1945 importoval z Moskvy Gottwalda jako místopředsedu své vlády. Stejněho Gottwalda, kterého jsme znali z předválečných dob. Jen s tím rozdílem, že ho Beneš ověncil vavříny slávy a předložil nám ho jako velkého vlastence a záslužného muže.

Spolu s Gottwaldem pak Beneš čistil. Všichni kdo se mu nehodili, jakož i všichni kdo se nehodili Gottwaldovi šli na šibenici. Dva katové vládli svorněruku v ruce. Cílem jednoho bylo splnit životní plán, cílem druhého udržet se u moci pomocí všech prostředků. Beneš a jeho společníci z Národní Fronty "opřeli" Československo a Sovětský Svaz a tím o Gottwalda. Když pak Gottwald převzal veřejně moc, kterou od května 1945 měl, zradil Beneš český národ po druhé. Uznal v únoru 1948 komunistickou vládu a jmenoval Gottwalda jejím předsedou.

Dnes jsou Beneš i Gottwald pod drnem, vydáni na pospas červům. Jiní červi pak převzali jejich pozemskou činnost. Špinaví červi bez páteře převzali vedení komunistické strany, která již nepotřebovala idealistů, ale jen vykonavatele rozkazů. Stejně ubozí červi převzali pak činnost dr. Beneše - starat se o své osobní blaho. Nahrávali Benešovi i Gottwaldovi pokud za své služby dostávali peníze a utekli do Ameriky, když pramen příjmů vyschl. Nikdy neměli svůj vlastní program. Kroutili se jako červi se strany na stranu podle toho odkud šla obživa. Dnes se sdružili v Radě svobodného Československa a nechávají se platit od Američanů. Nedají se přirovnat ani ke Gottwaldovi, který byl veřejným nepřítelem českého národa č. 1 ani k Benešovi, který byl jeho zakukleným nepřítelem. Gottwald sloužil oddaně komunistické straně, zatím co oni byli ochotni sloužit komukoliv. K Benešovi se pak nemohou přirovnávat proto, že ani zdaleka se mu nevyrovnají v jeho prohnanosti a politickém kejklířství i když se jim musí přiznat, že se hodně naučili a že se poctivě snaží.

G. Marshall.

XXXXX

Naši v emigraci.

V.L. Borin.

Emigrace z Československa skýtá žalostný obraz bídy a utrpení. Po stránce politické je tato bída zaviněna existencí Československa, které bylo a je uměle slepeným celkem v němž žilo pět různých národností, které nikdy nesrostly a za daných okolností ani nemohly srůst v jeden celek. Proto v emigraci kromě Rady sv. Československa, která zastupuje český imperialismus a jeho neslavnou minulost, máme organizace české, slovenské, sudeto-německé, maďarské a karpato-ukrajinské, které všechny jsou organizacemi uprchlíků z Československa. Značná část uprchlíků z Československa jsou židé, z nichž však pouze jednotlivci jako p. Stránský, Josten a Tigrid se snaží dělat politickou kariéru jako Čechoslováci, zuřiví zastánci českého imperialismu. Většina židů z Česko -

Slovenska v cizině rychle asimiluje. Stávají se z nich Britové, Američané či Australané a nemají více zájmu o Československo a politiku různých skupin v emigraci.

V tomto pestrém zmatku nás zajímá především emigrace česká. Zkoumajíce otázku mravní a politické bídy české emigrace, musíme si napřed položit otázku, z jakých lidí skládá se vlastně emigrace?

1/ Pan Vašnosta .

Před bolševismem utekla do emigrace masa českého, maloměstáckého snobství. Toto snobství má historické kořeny v dávné minulosti našeho národa, pilného, pracovitého a přesto nesvobodného. Vyvěrá z pocitu méněcennosti malého "Bémáka", který před sedmdesáti lety přišel v dřevácích do Vídně, kde pracoval pilně jako dělník zatím co jeho žena se stala hausmistrovou a otevírala nocí dveře milostpánům nájemníkům za malý trinkgeld. Tito malí Bémáci měli mnoho dětí a snažili se, aby z nich bylo "něco lepšího" než byli oni. Něco lepšího, to byl v oněch dobách pan úředník, člověk s titulem. Pan oficiál, pan učitel, pan praktikant, pan lesní adjunkt, to už byli páni. Pan ředitel obecné školy, pan poštovní, pan přednosta stanice, pan farář, to byli velicí páni. Pan doktor, to už byl úžasný pán. Prostě z malého Bémáka stával se postupně pán, když už ne jiný, tak alespoň pan vechtr na štrece. Za Československa české maloměstáctví se nadouvalo jako kráva po jeteli. Najednou se z Čechů stávali páni o jakých dříve ani nesnili. Páni plukovníci, vrchní jízdní nadstrážníci, radové a dokonce i vrchní odboroví radové. Nesli v nových demokratických poměrech hrdě skořápku starého pocitu méněcennosti a malý český snob se stal velkým českým snobem. Jeho žena byla milostivá paní a on neměl jména ani tváře - byl panem vrchním jízdním nadstrážníkem, případně panem vrchním odborovým radou, zkrátka ne člověkem, nýbrž panem, strašným panem.

Tyto plevy českého maloměstáctví odvál bolševism za hranice, do Anglie, do Ameriky i do Australie. Kdyby v Anglii někdo tituloval Churchilla pane ministerským předsedou, každý by se mu vysmál, poněvadž Churchill je ministerským předsedou jen v parlamentě a na 10, Downing Street, ale jakmile zavře za sebou dveře svého úřadu, je prostě panem Churchillem. Tyto poměry český maloměsták v emigraci ovšem nevzal na vědomí. Jak by to vypadalo kdyby někdo říkal panu Vopičkovi pane Vopičko? Vždyť on je pan inženýr, píše se Ing. Vendelín Vopička a říká se mu pane inženýre. A tak se spolu scházejí po všech koutech demokratického světa a představují se navzájem: Inženýr Vopička, doktor práv Vohanka, továrník na margarín Vomačka, štábní kapitánová Vyskočilová (milostpaní).... uctívá poklona pane doktore, ruce líbám milostivá paní ....

Pan doktor práv vypaší nočníky v nemocnici, milostivá paní štábní kapitánová si vypůjčila od sousedky punčochy, jen pan inženýr se dostal k svému povolání, - hází lopatou na stavbě cesty. Zde je neradostná skutečnost, ale tam, za dveřmi jejich klubu jsou mezi sebou opět páni inženýři, továrníci a milostivé paní. Jsou věrnými Čechoslováky, vzpomínají na tatíčka Masaryka a Beneše, neboť za jejich vlády bylo dobře malému českému člověku, nafouklému ve svém snobství jak Zeppelin, za jejich vlády byli skutečnými vrchními odborovými rady a vrchními jízdními nadstrážníky a každý výpravčí na stanici měl nějaké zlato na čepici. O to vše je bolševici připravili a proto musí být válka, krutá válka, kterou za ně vybojují Američané a oni, čeští vašnostové se vrátí domů co by slavní osvoboditelé. Vymordují komunisty do poslednímu muže i dítěte a z každého doktora v emigraci stane se hned docent v osvobozené vlasti a štábní kapitán postoupí samozřejmě na generála.

Bylo by zbytečno zabývat se politicky s touto vrstvou české emigrace. Nechte jezdit pana vrchního jízdního nadstrážníka na vzpomínkovém koni jeho zašlé slávy, nesahejte jim na Masaryka ani na Beneše, nevymlouvejte jim Československo, protože bez něho by byl pan ing. Vopička jenom panem Vopičkou a s tím se on nikdy nesmíří. Politicky má tato vrstva takový význam jako loňský sním na Tatrách a přísluší většinou do strany českých národních socialistů, ačkoliv mohou být též členy jiných občanských stran. Pan Vašnosta nikomu celkem neškodí ani neprospívá.

2/ Potápka.

Mnohem vážnější kapitolou jsou potápkové v emigraci. Tito lidé na počátku minulé války byli ještě dětmi. Vyrůstali v nejhorsších myslitelných podmínkách německé okupace, mnozí z nich bez otců, kteří buď utekli za hranice před německými koncentráky, anebo neutekli a byli v koncentracích. Ke konci války byli ve stáří od 16 do 20-ti let. Z těchto chlapců vytvořili pánové Beneš, Ripka, Stránský, Zenkl a komunisté v květnu 1945 tak zvané revoluční gardy. Tito chlapci potřebovali nejprísrnější výchovu, neboť za války rostli jen ke zločinu. Místo toho dostali do rukou pušky a byli poštvaní k tomu, aby beztrestně vraždili a rabovali bezbranné Sudetské Němce. Vraždili, znásilňovali ženy, rabovali soukromý majetek Sudetských Němců a rostli z nich banditi a mravní stvůry. Co může být jiného z kluka, který rostl za války bez dozoru a po válce dostal zbraň do ruky a moc nad životem a smrtí lidí? Když rabování a vraždění Němců bylo skončeno a oni se vrátili domů s vědomím hrdinů, revolučních gardistů, žádný z nich pochopitelně nemyslel na to, že by se měl něčemu učit a že by měl něco dělat. Ve stáří sedmnácti let se vrátili jako hrdlořezové s uloupeným majetkem, který v Praze rozhazovali za alkohol a s nevěstkami, majíce prsa plná revolučních medailí.

Mnozí z nich se stali členy komunistické tajné státní policie a mučí bestiálně lidi

v kriminálech. Jiní utekli za hranice. Ne snad z politických důvodů, ale jen z touhy po dobrodružství. Vždyť to byli kluci u nichž by bylo směšno mluvit o politických motivech. Za hranicemi vyslechli v táborech národně socialistické anebo jiné mluvký z Rady svobodného Československa a zjistili, že jsou v emigraci proto, aby bojovali proti komunismu. To byl program sympatický, poněvadž boj proti komunismu to není žádná práce. Z kampu v Německu emigrovali dál na západ do Anglie, Ameriky i Austrálie. A zde jsou. Žádnému ani nenapadne, že by měl pracovat. Proto přece neutíkal za hranice. Dělat mohl doma pod komunistickým terorem. V emigraci je proto, aby nemusel dělat a proto bojuje proti komunismu. Prozatím se flákají, dělají podvody, vydírají všechny možné instituce, svádějí česká děvčata v emigraci k prostituci a dávají se od nich živit. V Austrálii byli v jednom roce čtyři podobní mládenci souzeni pro vraždu.

Tito lidé jsou především obětí pana Beneše a jeho společníků. Mnohokterý z nich se dá zachránit. Většina roste pro šibenici a nucenou práci každé lidské společnosti. Lze je rozeznat na první pohled. Jsou oblečení podle módy amerických negrů, které znají z filmu, mluví žargonem průzkých "pásků", jsou nesmírně drzí a snaží se upoutat pozornost jak zevnějškem tak drzým vystupováním.

3. Pan Prominent. Třetí vrstvou jsou prominentní exulanti. Jsou jimi všichni od okresního sekretáře některé ze stran Národní Fronty nahoru: bývalí páni poslanci, ministři a ovšem diplomaté, kteří objevili demokratické srdce ve svých tělech v tom okamžiku, kdy je komunisté nakopli. Ti pochopitelně také nejsou v emigraci proto, aby něco dělali. Jeden z nich, když se ho australský emigrační úředník v Německu ptal, co chce v Austrálii dělat, odvětil rozhorleně: "Přece už je v Austrálii 12,000 Čechoslováků a někdo je musí organisovat a vésti." To jsou ti, co se "ujínají" podle Benešova vzoru z druhého odboje organisování a vedení. Celkem asi připadá na dvanáct Čechoslováků jeden "ujmutý" vůdce. Domnívají se, že jsou prominentními emigranty. Jsou ve skutečnosti kříženci českých vášností a potápků. Jsou stejní snobové jako český vášnost a mravně rozloženi jako potápkové. Touží ovšem o bezpodmínečnou obnovu bývalého Československa, což je tožné s touhou po obnově jejich koryt a moci.

4/ Český člověk. Vedle této společnosti upoklonkovaných vášností, mravně zdegenerovaných potápků, bezzásadových avšak drzých a hlučných prominentů je v emigraci též český člověk. Poctivý český člověk není v emigraci vyjímkou, ba ani menšinou. Zdá se však, jakoby ani neexistoval, neboť o něm není slyšet. Když vidí tu společnost potápků a prominentů není mu dříve od žaludku a straní se čím dál více veřejného života. Slyší jak potápkové vyhrožují vraždou každému, kdo nepůjde s Benešovými Čechoslováky. Ví jak se potápkové brodili v krvi nejen sudetských Němců, ale i českých lidí po květnu 1945 a nyní slyší, že prý nové osvobození bude ještě krvavější. Český člověk je slyší a ví, že jsou podporováni nějakými záhadnými kruhy z Ameriky. Proto se to vše českému člověku hnusí a proto se straní stále více veřejného života. Neuvědomuje si, že tím uvolňuje cestu potápkům a jejich prominentům. Neuvědomuje si, že všichni čeští lidé bez ohledu na politické přesvědčení musí srazit řady, chtějí-li zmařit teror této bandy. Musí tak učinit, chtějí-li zachránit české jméno a budoucnost.

V cestě tomuto dorozumnění stojí dosud stále stíny minulosti. Jsou to stíny kolaborace. Český národ v podstatě možno dělit na dvě části: Jedni kolabovali s německými nacisty a druhí s ruskými bolševiky. Tato kolaborace nevyplývala ze zlé či dobré vůle českých lidí, nýbrž z podstaty Československa vůbec. Československo bylo chybnou politickou koncepcí, neboť český národ, zeměpisně položený mezi Německem a Ruskem musí kolabovat buď s jedním nebo s druhým. Někteří Češi považovali nacistické Německo za menší zlo než bolševické Rusko, druhí byli opačného mínění. Mýlili se všichni. Cesta z německého protektorátu do ruského byla cestou z deště pod okap.

Byla nás jen malá hrstka, kteří jsme od počátku minulé světové války viděli, že nás nemůže spasit ani Německo ani Rusko, nýbrž jen Spojené Státy Středoevropské. My, členové Českého národního výboru v Londýně, jsme měli od počátku své existence naprosto jasnou a správnou politickou linii a čeští kolaboranti ruských bolševiků p. Ripka a spol. papouškují dnes ve Washingtonu naše hesla z roku 1943. Hesla, pro která nás tehdy falešně označili za fašisty. Měli jsme naprostou pravdu. Nechci říci, že Český národní výbor v Londýně mospáchal nikdy žádné chyby. Ano, spáchali jsme chyby, hlavně tím, že jsme v roce 1946 a později přijali do svých řad lidi, jejichž minulost jsme si pořádně neověřili, věřice tomu, co nám oni o sobě řekli.

Je na čase vyjasnit si otázku kolaborace s nacisty a bolševiky, říci si poctivě a otevřeně, že jedni se mýlili stejně tak jako druhí, že jedni nerají co vyčítat druhým a že všichni patří do jedné řady. Všichni, pokud nejsou potápkové a pokud se nedopustili zločinů na národě. O tom si promluvíme v příštím čísle.

x x x x x

ČTENÁŘI !

Nejsme koupeni nikým a nemůžeme Ti posílat noviny zdarma jako to dělají Benešovi Čechoslováci. Můžeme mluvit pravdu a sloužit budoucnosti českého národa jen pokud jsme nezávislí. To, že čteš náš list, tímjsi ještě mnoho pro naši věc nevykonat. Měl jsi štěstí, že jsi uprchl z bolševického pekla v Československu, kde miliony našich lidí bídně vegetují pod teroristickou vládou zvěle. Ty žiješ zde ve svobodné zemi. Čím jsi přispěl k našemu boji? Přispěl jsi na vydávání našeho listu, přispěl jsi k tomu, abychom mohli mluvit pravdu? Nemůžeš-li dělat nic jiného v našem boji, přispěj alespoň na tiskový fond našeho listu.

SOVIET RUSSIAN BATH

By V.L.Bozin.

There is panic among many political leaders of emigres from countries behind the Iron Curtain. Soviet Russia suddenly showed a friendly face towards the West, offering peace. But peace does not fit into the political program of some former ministers, generals and diplomats in exile. Should there be a peace how could they be restored to social positions which they lost, how could they avenge themselves against those who dislodged them from power, wealth a high social standing? They do not welcome peace for they need war for the realization of they personal ambitions which means everything to them.

There is excitement on the New York stock exchange and prices of shares are falling down. People who invested their money in order to make profits from expected war suffered already huge loses and lost hundred million of dollars. Peace does not agree with their policy, they need war to multiply their capital. One amicable smile on the face of Comrade Malenkov shook the whole West bringing hopes into hearts of hundred millions of people and distress to a few opportunists. How mighty is Comrade Malenkov who achieved this by a single smile !

Should there be a real prospect of peace, we human beings, who know the horrors of war would have to say: " To the hell with those emigree ministers, generals and diplomats who are ready to sacrifice everything for their personal interest, to the hell with capitalists who are ready to sacrifice everything for their personal profit, long live Comrade Malenkov!" I would be the first to say it - should there be a real prospect of peace.

But what happened in reality, what caused all this excitement? Reading western newspapers we have to realize that there never have been in history more credulous people than present democrats of all denominations. We have to realize that Russian Bolsheviks can play with them how they like at any time. Did the fools who wrote pleasant comments on Russian willingness for peaceful cooperation with the West ever read the speech which Malenkov delivered on the XIX. Congress of the Russian Bolshevik party in October, 1952. They never did. For had they taken the trouble of reading it they would have known already then that Malenkov was Stalin's successor. They would have read in clear straightforward words Malenkov's policy. He said that the enemy of the peace-loving Soviet Union is the USA against which all Russian efforts have to be concentrated. He declared that a peace offensive is an important weapon against this enemy. He said that a wedge must be put between the U.S. and its satellites. And he added that he has nothing against Great Britain or against France, that Soviet Russia wishes to live with these states in best friendly relations.

He spoke in the same way as Hitler did in 1939 when he declared that should the Sudeten German territory be transferred from Czechoslovakia to Germany, he will be ready to guarantee Czechoslovakian independence, because he, as he declared, did not wish to have a single Czech within the boundary of his Reich. The British Foreign Office believed him and so did the State Department in Washington. Sudeten German territory was ceded to Germany and five months later occupied the remnant of Czechoslovakia .

Malenkov knows that Bernard Baruch is the spiritual leader of the U.S. foreign policy no matter which party is in power. Under Malenkov's management (for he was the secretary general of the Russian Bolshevik party) were executed Communists of Jewish origin in Czechoslovakia, under his management were arrested doctors of Jewish origin in Moscow and compelled under duress to confess to the murder of Zhdanov, who was prospective Stalin's successor before Malenkov. In this way Malenkov gave to the United States Jews a cold bath and provoked Bernard Baruch to a statement which amounted to a war cry.

In the moment when Jews all over the world started to speak and write against Russia so that it became obvious that the "wicked" Jews wish to wage a war against the "innocent" Russia, Malenkov gave the West another lukewarm bath. He turned towards it with a broad Russian smile saying that all he wishes is peace with the West. And he immediately gave proofs of his good intentions. He agreed on a neutral Secretary of UNO. It cost him nothing because no matter who will be there, Russia will always do in the UNO what she likes in the same way as she did before. He agreed on exchange of prisoners of War in Korea. It was again a good bargain for the Chinese and North Koreans will receive back a lot of ardent Communists while the Americans will get a few prisoners indoctrinated with Communist creed which was pumped into them in special camps by Russian agents.

Malenkov's performanes proves that he is even a better artist than his teacher Stalin. He released from prison five Jewish doctors and ordered the arrest of people who under instructions from the Political Bureau, of which Malenkov was Secretary, arrested those Jewish doctors and extracted by torture their confession from them. This was the master piece of the Soviet Russian political ballet.

Cont.

It was necessary to do it just in this way in order to make it appear that there is justice in Soviet Russia and that no anti-semitism exists there and thus lull Jewish capitalists in the West who started turning against Soviet Russia. It was necessary to do it in order to counter-attack the U.S. determination to bring the West European army from the stage of futile and stupid talks into reality.

Malenkov's manoeuvre supported by the foolishness of many Western journalists could create in the minds of Western people only one conclusion: Why a Western army, why re-armament of Germany and Japan if the Russians do not want anything but peace? And the Soviet Russian agencies, so called Communist parties, and their dupes will do everything possible to strengthen this conclusion and to confuse even more the Western public. They will shout on every corner of every town and city that Russia wants peace and that it proved her policy by deeds.

Russia, of course, proved nothing of that kind. In order to preserve peace in the world she would have to accept and fulfill only two conditions: she would have to honour the right of free thought and free speech for all people. She would have to give to the non-Bolshevik people the same rights which the Communists enjoy in the Western world. She would have to see to it that everybody can express his opinion without being afraid of being arrested by the Bolshevik regime and tortured to confess crimes which he never committed.

If the Soviet Russian rulers could not accept this condition, if they would find it impossible to grant the right of free speech and association to the people they are ruling, being afraid that it will bring about the end of their rule, they could at least be asked to accept the principle of strict non-interference of one country into the affairs of other countries. It would result in absolute liquidation of Soviet Russian agencies in the Western world, the so called Communist parties.

The second condition is disarmament under international control. It would mean that the U.S. and other countries in the West would have to disarm under the supervision of a Commission in which Soviet Russia would be represented and that Soviet Russia would allow a similar Commission including U.S. and other U.N. members to supervise Russian disarmament.

Should Soviet Russia accept these two conditions without reserve, then all men of good will all over the world could exclaim: "To the hell with the warmongers, long live peace, long live Comrade Malenkov ! "

x x x x x

WHAT DID THE PRESIDENTS SAY ?

In the presidential election campaign the present U.S. President Mr. Eisenhower told the American Legion Convention among other things: " We must tell the Soviets with cold finality that we shall never rest content until the tidal mud of aggressive Communism has receded within its own borders. And we must tell them that we shall never desist in our aid to every man and woman of those shackled lands who keeps burning among his own people the flame of freedom, who is dedicated to the liberation of his fellows."

To this the late U.S. President Mr. Truman answered: " The administration is talking loosely about liberating the enslaved people of Soviet dominated Europe. If the Republicans do not mean to give armed support, and I feel sure that they do not, then they are trying to deceive their fellow citizens at home and playing cruel gutter politics with the lives of countless good men and women behind the Iron Curtain. Surely the Republican candidate must know that the Iron Curtain and the Kremlin walls will not come tumbling down from a few blasts on a campaign trumpet."

How right was Mr. Truman. The only trouble is that he uttered these words after having himself played for four years cruel gutter politics with lives of countless good men and women in Czechoslovakia by permitting the gang of former Czechoslovakian Communist collaborators to blast every day through the radio Free Europe and by allowing them to incite Czech people into revolts to which he was not willing to give armed support. He and his Administrative were assisting in bringing the best Czech men and women to the Communist gallows. Mr. Truman trying to accuse Eisenhower indicted himself.

If Mr. Eisenhower's declaration to the American Legion Convention was sincere and not a mere election bluff, then the present Malenkov's peace manoeuvre is futile for the U.S. will have to refute his insincere wooing, they will have to refute because " the tidal mud of aggressive Communism has not receded within its own boundaries." Question of course is, what President Eisenhower regards as "the own boundaries of Communism" .

x x x x x x x

*****
Our English articles are written by New Australians of Czech origin. May we ask our Austral. readers to criticise our English leniently. We are doing our best.
*****

STALIN VELIKÝ

Byl opravdu veliký. Zavraždil více lidí, než všichni vrahové kriminální i političtí dohromady. Zůstává největším mezi nimi. Znal psychologii lidského živočicha a věděl, jak se živočich bojí smrti. Dovedl organisovat smrt a dovedl získat vážnost světa, poněvadž lidé si vážícího, koho se bojí. Báli se ho, protože v jeho rukách byla smrt. Proto se mu klaněli, proto mu pochybovali, a plili si sami do očí, aby prokázali, jak mizernými živočichy jsou a jak právem jimi opovrhují. A on právem opovrhoval. Nikdy neměl přítele, nikdy nikoho nemiloval, jen opovrhoval.

On, kdysi ubohý, bledý Kinto z Kavkazských hor! Otec Visarion byl švec osetinského původu z vesnice Gori. Oženil se s Gruzinkou Jekatěrinou, ještě jí nebylo 16 let. Visarion mnoho nedělal, zato hodně pil a jak už to bývá u duší tesklivých tohoto druhu, když se napil, bil žemu. Josef se narodil 21. prosince 1879, čtvrté dítě matky, které bylo 20 let. Přinesl si na svět znak prostředí, z něhož vznikl: Srostlé prsty na nohou a levou ruku neohbnou v kloubech. Otec alkoholik, matka předčasně rodič a vyčerpaná. V sedmi letech dostal černé neštovice, jako by nebylo dost na tom, že byl poznamenán již od narození. A Kintu, jak mu přezdívali, dali do pravoslavného semináře, aby se stal knězem.

V semináři mohl zadarmo bydlet, jíst a dostával oblek. Platila to ruská vláda, která touto cestou dělala z chudých dětí ruského původu agenty ruské vlády. Přesto i v semináři cítil bídu svého původu. Jiní hoši dostávali od rodičů na přilepšenou, on nikdy nic. Začal nenávidět vše! Rodiče, kteří ho přivedli na svět, národ, k němuž patřil, i Boha, jehož používala ruská vláda k propagačním účelům.

Jeho nenávist dostala ideovou formu v Marxismu. Na Kavkaze šířil Marxism inteligent buržoasního původu Kurratovský. Ten propašoval do semináře, v němž byl Kinto, letáky, hlásající třídní boj, svržení a vyvlastnění buržoasie a vládu proletariátu. Kinto začal propagovat Marxism! Byl vyloučen ze semináře a nastoupil dráhu ruského profesionálního revolucionáře. To byli lidé, kteří nikdy nepracovali a popouzelí pracující ke vzpouře. Kinto byl uvězněn, propuštěn, zatčen, po útěku znovu zatčen. Pak putoval carskými kriminály a dostal občas od dozorce po hubě, jak bývalo v carském Rusku zvykem. Jeho diladná nenávist k lidem zocelila, stával se Stalinem.

Tak bylo dávno před tím, než se ho lidé báli a než si ho začali vážit. Dávno před tím, než americký prezident - zástupce nejbohatších na světě - a britský premier - potom k vévody z Marlborough - ho žádali o schůzky a on na jejich žádosti odpovídal mlčením, - a teprve až uznal za vhodné, jim oznámil, aby ho přišli navštívit do Teheranu. On, bývalý Kinto, přijel do Teheranu říci představitelům Západních velmocí, co od nich žádá. A prezident americký plnil ochotně vše, co mu na očích viděl, protože Kinto již nebyl Kinto, nýbrž Generalissimo Stalin, člověk, který zabil více lidí, než kdokoliv jiný na světě, protože to byl člověk, vzbuzující respekt u západních demokratů a křesťanů. Však také dcerušky západních státníků jely s tatínky, aby viděly tohoto zajímavého člověka a mohly se doma ve společnosti pochlubit Stalinem, což bylo více, než nejnovější klobouk. Co si o nich však myslel generalissimo Stalin-dříve Kinto, to snad se někdy lidé dozvědí z archivu historie.....

Mezi Teheranem a Kintou byla dlouhá cesta čtyřiceti let. Právě 40 let před Teheranem dostal Kinto do ruky brožuru "Co dělat?", kterou napsal revolucionář v emigraci, jehož jméno bylo Lenin. V Marxismu dostal Kinto ideologii, v Leninovi živého vůdce. A Lenin byl velký vůdce! Rusky velkorysý, tatarsky chladný a sverepý. Měl v žilách stejně tolik ruské jako tatarské krve. Věděl vždy, koho použít a jak. Lenin poznal, jak Stalin nenávidí lidi a jak rád je vraždí. Lenin byl revolucionář a revoluce potřebuje Stalina. Když bylo třeba vyvraždit carskou rodinu, Lenin na to nesvolal schůzi Politbyra, ale Stalin věděl, že je třeba vraždit. Promyslel vše a dal jménem strany, je již nejvyšší orgány o tom nic nevěděly, příkaz Gološčekinovi, soudruhu židovského původu. Kavkazští lidé nejsou hloupí. Když vůdce nchtěl, aby na jeho rukách byla krev carské rodiny, proč pak by on, Stalin, měl nésti před historií tuto krev na svojích rukou? Nechtě to raději zůstane na židovi - a tak se i stalo!

V rudé armádě sloužilo za revoluce 30.000 carských důstojníků. Sloužili, poněvadž patřili k té shnilé společnosti, kterou rozdrtil Lenin s hrstkou fanatiků a desperátů. Sloužili, poněvadž "Bolševici měli vládu v rukou", ale kdykoliv bolševická vláda se ocitla v nesnázích carští důstojníci v Rudé armádě kolísali, aby si získali a libi pro případ, že by přišla jiná vláda. Lidský živočich nikdy neví, bojí se smrti a chce jíst. Bylo třeba pevněji zdisciplinovat carské důstojníky v Rudé armádě. Lenin vyslal Stalina, jakožto vojenského komisaře strany a Stalin začal "čistit" carské důstojníky. Pak již mekolísali. Stalin znal lidské živočichy a nenáviděl je. -

Leninův pokus o komunism v Rusku zoufale zkrachoval. Nic nezůstalo než trosky a pět milionů lidí umíralo hladem na Volze, kde pustošila tři léta občanská válka a katastrofu dovršilo sucho. Pět milionů hladovících snažilo se utéci z Povolží dál do Ruska, kde prý lidé měli chleba. Bylo nebezpečí, že vnesou chaos do celého Ruska, kde bylo chleba méně, než poskrovnu. Lenin opět se svolával žádné schůze, ale pohovořil se Stalinem. A všechny cesty z Povolží byly obsazeny Rudou armádou, která dostala rozkaz zastřelit každého, kdo utíká z Povolží. Důstojníci vyložili vojákům: "Když je nebudete střílet sníte váš chléb a sami zemřete hladem." Lidský živočich bojí se smrti a chce jíst. Rudá armáda udržela hladující v Povolží. Stalin znal lidi a nenáviděl je. ....

Lenin, vůdce zkrachovaného pokusu o komunism, zemřel po dvouleté agonii. Všichni staří bolševici věděli, že zkrachovali, ale staří bolševici tvořili v té době necelá dvě procenta stoupců. Ve straně byli rudí hrdinové občanské války, ti, kteří to vyhráli. Ve straně byli všichni oportunisté, včetně tisíců carských důstojníků, kteří přežili Stalinovu čistku, spodina ruské společnosti, deklasovaný proletariát a ti, kteří přispěchali až po vyhrané občanské válce, jako třeba Vyšinský a tisíce jemu podobných. Ti věděli o Marxismu zrovna tolik jako o sanskrtu, nezajímala je žádná teorie, oni se vrátili z občanské války, stali se místními diktátory a chtěli vládnout, proto přece bojovali! — Nouzové hospodářství, které Lenin 1921 po krachu pokusu o komunism v Rusku zavedl, byl totalitní státní kapitalismus a on také toto hospodářství nazýval pravým jménem. Výsledkem tohoto hospodářství byla všeobecná bída. Funkcionáři komunistické strany však bídou netrpěli a neměli důvodů k změně režimu. Stalin napřed "vyřídil" svou rodnou zem, Gružínsko. To bylo ještě za Leninova života. Gružínci se bránili zuby nehty ruskému bolševismu. Lenin poslal Stalina a jemu podobného Gružínce Ordžonokidze. Stalin měl s rodnou zemí mnohé účty. Zalil gruzínskou krví každé údolí....

Pak přišli na řadu staří bolševici. Diskutovali mezi sebou, co dělat. Stalin nediskutoval. Prohlásil totalitní státní kapitalismus za socialism, diktaturu bolševických byrokratu za diktaturu proletariátu a šel klidně s těmito hesly do boje o většinu ve straně. Staří bolševici-leví, vedení Trockým a praví, vedení Bucharinem - prokázali v diskusích, že Stalin neměl ponětí o socialistické teorii, ale 98 procent straníku kašlalo na teorii. Ti o tom všem věděli ještě méně než Stalin, on však jim mluvil k srdci. Totalitní státní kapitalismus - to byl j e j i c h "socialism" a diktatura proletariátu - to byla j e j i c h diktatura! Oni vládli státními podniky a diktovali proletariátu. Staří bolševici měli teoreticky pravdu na 100 procent, ale prakticky to prohráli na 98 procent - a šli všichni na popraviště. - Stalin nenáviděl staré bolševiky více, než kohokoliv jiného. Zvláště však nenáviděl trockistickou frakci, pozůstávající z inteligence židovského původu. Smrt pro ně byla malým trestem. Stalin je donutil, aby si každý z nich před smrtí naplil do vlastní tváře a přiznal zločiny, kterých nikdy nespáchal. Vynalezl takové způsoby mučení, že zlomil vůli každého člověka. Jen Bucharin, člověk s nadlidskou vůlí, byl třikrát odveden od veřejného soudu zpět na mučení. A přesto ho nezlomili! Pokaždé rozmetal hloupé a ničerné lži, které proti němu vznášel v zastoupení Stalina prokurátor Vyšinský.

Stalinova kolektivisace vesnice v letech 1929-34, to je nejhroznější stránka v dějinách lidstva. Rolníci se bránili státnímu poddanství. Stalin tedy prostě vyhubil několik milionů rolníků. Podle některých odhadů to bylo pět, podle jiných sedm milionů lidí, včetně žen a dětí. Rolnický odpor byl zlomen. Stalin dal vyvraždit přes šest tisíc vedoucích důstojníků Rudé armády, aby naučil Rudé generály loyálnosti ke straně. A naučil je! Typickým příkladem je polský maršál Rokosovský, který v r. 1942 očekával smrt v jedné ze Stalinovských mučireň. Požádal z vězení, aby směl bojovat o záchranu Stalingradu a bylo mu vyhověno. Pracoval pod přísnou kontrolou stranických funkcionářů a snažil se tak, že opravdu zachránil Stalingrad a Stalinovu vládu. Proti svým spolupracovníkům v Politbyru používal Stalin jedu. Tak se zbavil Kujbyševa, Ordžonokidze a pravděpodobně také Ždanova. Bylo jeho zvykem stát čestnou stráž u rakví těch, které nechal otrávit a pak dal uspořádat veřejný proces proti těm, kdo provedli jeho příkaz.

Jako každý Orientálec byl Stalin obdařen hereckým talentem. Dal popravit v Rusku stovky Židů pro kontrarevoluci, ale současně dal jednoho Žida za hranice jako vyslance. Tím udržoval víru mezi Židy, že není proti nim a všechny, kdo byli proti Židům - zásobil novým "důkazem" o tom, že komunism je židovský. Jedna z jeho žen - Rosa Kaganovičova - byla židovského původu. Jejího bratra Kaganoviče dostal do Politbyra a používal ho proti Trockistům židovského původu. Znal lidi a uměl s nimi hrát jako kočka s myši.

V Katyně dal povraždit 10.000 polských důstojníků, kteří volili raději ruské zajetí než německé, v bláhovém domnění, že v Rusku budou moci bojovat proti Němcům, kteří napadli jejich zemi. Po válce s Němci zlikvidoval několik národností, mezi nimi také lid svého otce - Osetince, neboť patřili k těm národnostem v Rusku, které očekávaly od Němců osvobození z bolševické tyranie.

Stalin ovšem nemohl vládnout a šířit bezpříkladnou hrůzu proto, že byl Stalin, nýbrž proto, že vládl v zastoupení třídy, která se zmocnila r. 1921 v Rusku moci, v zastoupení státní byrokracie, která se nazývá z propagačních důvodů komunisty. V zastoupení a v zájmu této třídy, poslal od roku 1925 na smrt asi 20 milionů lidí buď přímo, anebo prostřednictvím tak zvaných pracovních táborů, v nichž oběti hynou podvýživou a těžkou prací. S hlediska bolševické vládní třídy to není tak mnoho, neboť roční přírůstek obyvatelstva v Rusku činí 3 miliony lidí, takže 20 milionů povražděných lidí může být nahrazeno v necelých 7 letech. Člověk v bolševickém režimu je pouze státní materiál.

Stalin, největší rozséváč smrti v lidské historii, je mrtev! Stejně tak mrtev jako Hitler anebo Roosevelt a jiní živočichové lidští, kteří "prach jsou a v prach se obrátí". Z jejich slávy nezůstává nic než pocit studu člověka nad lidstvím. Židovský rabbi v Moskvě a pravoslavný patriarcha nařídili modlitby za Stalina a pění o něm v chrámech chvaloslávu. Ubozí šaškové, kteří se snaží prodloužit svůj bídný život a vydělat lehčí skývu chleba tím, že berou Boží jméno nadarmo. Stalin ještě po smrti je přinutil k tomu, aby si naplili do tváře. Jejich bázeň před ním je větší než bázeň

PRINTED MATTER